

συγκινητική ανέλισσετο εἰς τὸν θάλαμον τοῦ μαρκησίου.

Ὁ κ. Λεστάν διέμεινε εἰς τὸ ἐργαστάσιον μέχρι τῆς ἐνδεκάτης μετὰ τοῦ φρανσῆ, ὅστις περιχαρῆς εἶχε παραδοθῆ μετ' ἐκτάκτου ζήλου εἰς τὴν συνήθη ἐργασίαν του.

Εἶτα εἰσελθὼν εἰς τὰ δώματά του, ἀντὶ νὰ πῆσῃ εἰς τὴν κλίνην, ἤρξατο θωπεύων κατὰ διάνοιαν τὸ ἀτάραχον καὶ γελῶν μέλλον, τὸ ὁποῖον ἡ τύχη τῷ παρεσκεύαζεν. Ἦτο ἡμικεκλιμένος ἐπὶ τῆς ἑδρας του καὶ ἐκάπνιζεν εὐδαιμόνως τὸ σιγάρον του, ὁπότεν ἡ θύρα ἠνοιχθῆ ἀθουρόδως. — Εἰσηλθεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ.

Ἦτο ὠχρὰ καὶ ἡ ἡμερησία περιβολή της ἐμαρτύρει, ὅτι δὲν εἶχε σκεφθῆ ἐτι περὶ ἀναπαύσεως.

— Σεῖς, Ἀναί; εἶπεν ὁ μαρκησίου.

— Ναί, ἀπεκρίνατο αὐτῇ, ἀποθέτουςα τὸν λυχνίσκον της καὶ ῥιπτομένη ἐπὶ τινος ἑδρας, θέλω νὰ συνομιλήσωμεν.

— Πόσον εἰσθε ὠχρὰ, Ἀναί . . .

— Αἱ συγκινήσεις τῆς ἡμέρας αὐτῆς μὲ συνέτριψαν.

— Εὐτυχῶς ἴδου ὅτι τὸ κακὸν ἐπινορηθῆ καὶ ἡ ἀφοσίωσις . . .

— Ἡ ἀφοσίωσις εἶναι ἀδύνατος.

Ὁ μαρκησίου ἀνεπήδησεν.

— Τί ἐννοεῖτε; ἀνέκραξεν.

— Ἐννοῶ ὅτι δὲν ἦταν ἀναμφιβόλως ἀρκεταὶ πᾶσαι αἱ βάσανοι, εἰς τὰς ἡποιίας μὲ ὑπέβαλεν ὁ πρὸς ὑμᾶς ἔρωσ μου, καὶ ὅτι ὠφείλον νὰ ὑποστῶ καὶ τὴν ἐσχάτην.

— Ποῖαν;

— Τὴν ζηλοτυπίαν. Εἶμαι ζηλότυπος.

— Τρελή! εἶπεν ὁ μαρκησίου. Ζηλοτυπεῖ ποτε ἡ ἐρωμένη τὴν σύζυγον; ἀγαπᾷ τις τὴν σύζυγόν του;

— Ὅχι, ὅταν προηγῆται τῆς ἐρωμένης ἄλλ' ὅταν ἔπεται. . .

— Καὶ . . . καθ' ὑμᾶς . . . θὰ τὴν ἀγαπήσω. . .

— Δὲν ἠξεύρω ἄλλ' εἶναι ὠραία. . . νέα. . . ἀρελής. . . Δὲν θέλω!

— Ἀλλὰ, φιλότατη, εἶπεν ὁ μαρκησίου συνοφρυόμενος, κατανοεῖτε ἄριστα ἐν τούτοις ὅτι ἡ ὀπισθοδρόμησις εἶναι ἡ ἀπώλειά μας!

— Τί μ' ἐνδιαφέρει; ἀνέκραξεν ἡ κυρία δὲ Φλάρ ὀρμητικῶς.

— Ἐνδιαφέρει ἐμέ!

— Σᾶς; εἶπεν αὐτῇ μετὰ γέλωτος ἐμπαικτικοῦ, σᾶς; Ὡς τολμήσετε νὰ μοι εἴπητε, ὅτι ἡ ζωὴ σας δὲν εἶναι προσηλωμένη εἰς τὴν ἰδικήν μου ἐν τῷ παρόντι καὶ ἐν τῷ μέλλοντι διὰ τοῦ σιδηροῦ δακτυλίου τοῦ παρελθόντος;

— Μήπως εἶμαι σύζυγός σας;

— Ἐχετε δίκαιον, ἐκραύχασεν ἡ νεαρὰ γυνὴ ὀργίλω; δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἄλλ' εἰσθε ὁ ἀποπλανήσας με!

Σεῖς ἠπλώσατε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου τὰς πλεκτάνας τῆς ἀτιμίας. Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἄλλ' εἰσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ἀφοῦ μ' ἐδουκάλισε διὰ δολίων ὑποσχέσεων, μ' ἐγκατέλιπεν ἡμέραν τινὰ, μ' ἐρρίψεν εἰς τὰς τριόδους τῶν Παρισίων, ἐστιγματισμένην καὶ ἡμίγυμνον, παραδίδων με εἰς τὸ ὄνειδος καὶ τὴν πενίαν. Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, — ἄλλ' εἰσθε ὁ ἄνθρωπος, ὅστις, ὅταν εὔρον ἓνα σύζυγον διὰ τὸν ὁποῖον ἠθελον νὰ ζήσω ἐντιμὸς καὶ ἀγνή, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἠρχόμην μὲ τὴν ψυχὴν ἡσυχον καὶ εὐγνωμονοῦσαν, — ἤλθε νὰ τεθῆ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ μου καὶ διὰ ψευδῶν δακρύων, δι' ὑποκρίσεως ἀληθοῦς ἀπελπισμοῦ, μ' ἐβύθισεν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ παρελθόντος, εἰς τὴν ὑποκριτικὴν ἐκείνην ὑπαρξίν, ἀφ' ἧς ἠθέλησα νὰ ἐξέλθω διὰ παντός!

Δὲν εἰσθε σύζυγός μου, ἄλλ' εἰσθε συνένοχός μου ἔμμεθα συνδεδεμένοι, προσηλωμένοι ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον ὡς δύο σύντροφοι τῆς σφαίρας τοῦ καταδίκου, καὶ εἰς μάτην θὰ με εἴπατε: Δὲν εἴμεθα συνεζευγμένοι!

Λοιπὸν ὄχι, Ἀρμάνδε, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῆτε διότι προτιμῶ μυριάκις νὰ ὁμολογήσω τὰ πάντα εἰς τὸν κύριον Φλάρ, προτιμῶ τὸν θάνατον, τὸ αἶσχος, μυριάκις, τῆς ἀδιακόπου βασάνου, ἣτις θὰ μου κατατρώγῃ τὴν καρδίαν γινωσκούσης ὑμᾶς παρὰ τὸ πλευρόν μου εἰς τοὺς βραχίονας ἄλλης. . . Ὅχι, δὲν θὰ τὴν νυμφευθῆτε, διότι ἀμέσως, ἂν δὲν ἀναχωρήσῃ, ἐγείρω πάντας ἐδῶ, καὶ ἐνώπιον πάντων κραυγάζω, ὅτι εἶμαι ἐρωμένη σου.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

E. Σχ.

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΑΙ

(1873)

(Ἦτο προηγούμενον φυλλάδιον)

Καὶ τρίτος ὄλως ἀκατοίκητος, ὁ Λόφος τῶν Νυμφῶν ἢ Δαιμόνων — Τζινταπέ, — τοῦ ὁποῖου τὰ περίξ ἀπὸ τινων ἐτῶν ἤρξαντο καλλιεργούμενα. Ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ λόφου τούτου ὑπάρχουσι λειψάνα ἐρειπίων. Πρὸ ἐτῶν τινων εὐρέθησαν ἐρείπια βωμοῦ εὐμεγέθους, οὗ τινος τὰ ἴχνη ἐντὸς τῆς γῆς σώζονται καὶ μέχρι τοῦ νῦν. Ὑποτίθεται ὅτι ἦτο βωμὸς τῶν *Αρσάδων Νυμφῶν*, ἐξ ὧν πιθανῶς ἔλαβε τὸ ὄνομα καὶ ὁ λόφος.

Ἡ πρὸς ἀνατολὰς κλιτὸς τοῦ πρώτου τῶν λόφων τούτων κατοικεῖται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὑπὸ Ὀθωμανῶν, αὐτόθι δὲ ἔκειτο καὶ ἡ οἰκία τοῦ Χαλλήλ μπέη, εἰς τὴν ὁποίαν ὠδηγήσαμεν τοὺς ἀνα-

γνώστας ἡμῶν κατὰ τὴν νύκτα τοῦ Ῥαμαζάν.

Ἡ αὐλεις θύρα ἠνοιγέτο εἰς ἀθλίαν στενωπὸν, ἡ δὲ εἴσοδος τῆς οἰκίας ἦτο ἀθλιωτέρα καὶ τῆς στενωποῦ. Ἦτο μακρὰ, σκοτεινὴ, ἀνώμαλος, καὶ ὠδήγει πρὸς τὰ οἰκήματα, ὧν τὸ μὲν ἐξωτερικὸν ἦτο οὐχὶ πολὺ κολακευτικόν, τὸ ἐσωτερικὸν ὅμως περιεῖχε πᾶσαν τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ πᾶσαν τὴν χλιδὴν οἴκου μουσουλμανικοῦ.

Τάπητες πολυτελεῖς, ντιβὰν ἄριστα ἐπεστρωμένα, κάτοπτρα, λυχνίαι πολύφωτοι, θερμάστραι κατασκευῆς καὶ φιλοκαλίας εὐρωπαϊκῆς, καθαρῆς τουρκικῆς ἀπαστράπτουσα ἠνάγκαζον τὸν εἰσερχόμενον νὰ λησμονῇ τὴν ἐξωτερικὴν ἀθλιότητα τοῦ οἴκου καὶ νὰ νομίζῃ ὅτι εὐρίσκεται εἰς ἓν τῶν μυθικῶν ἐκείνων μεγάρων ἢ ἀνακτόρων.

Ὅπισθεν τῆς οἰκοδομῆς ἐξετείνετο εὐρὺς καὶ χαρῖεις κήπος, πλήρης ποικίλων καὶ εὐωδῶν ἀνθῶν.

Οἱ Μουσουλμάνοι ἔχουσιν ἄπειρον στοργὴν πρὸς τὰ ἄνθη, καὶ οἱ πτωχότεροι δὲ τούτων καλλιεργοῦσι μετὰ φροντίδος καὶ ἐπιμελείας ἐν ταῖς πενιχραῖς αὐτῶν κατοικίαις κηπάρια, ὧν ἡ εὐωδία, τὸ κομψὸν καὶ εὐχαρὶ καταθέλγουσι τὸν ἐπισκεπτόμενον αὐτά. Ὁ τῆς οἰκίας ταύτης κήπος ἦτο ἀνάλογος πρὸς τὸν λοιπὸν πλοῦτον τοῦ ἰδιοκτῆτου.

Εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου ὑπῆρχε θυρίδιον, φέρον πρὸς τὸν Λόφον τοῦ Ἐρρολογίου, ἐνθα πᾶσαι αἱ ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ ἔχουσαι τὰς οἰκίας τῶν οἰκογένειαι ἐξέρχονται τὴν ἐσπέραν, περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ μετ' αὐτὴν, πρὸς διασκεδάσιν ἢ περιδιάβασιν.

Η'

Ὁ ἰδιοκτῆτης τῆς οἰκίας ταύτης Χαλλήλ μπέης συνεδέετο πρὸς τὸν θεῖον τοῦ Πέτρου διὰ στενωτάτης φιλίας. Περιελθὼν ἄλλοτε εἰς οἰκονομικὰς δυσχερείας, κατέφυγεν εἰς αὐτόν, ὅστις μετὰ προθυμίας ἀπήλλαξε τὸν Ὀθωμανὸν φίλον του τῆς δυσκόλου θέσεως, ἐν ἧ εὐρίσκετο. Ἐκτοτε ἡ ἀπλή φιλία μετεβλήθη εἰς ἀληθῆ λατρείαν, ὁ δὲ Τοῦρκος ἐθυσιάζετο ἐν ἀνάγκῃ ὑπὲρ τοῦ Χριστιανοῦ ἀδελφοῦ του, ὡς ἐκάλεῖ αὐτόν.

Οἱ Τοῦρκοι εἶναι ὁ μᾶλλον εὐγνώμων λαὸς τοῦ κόσμου καὶ ὁ ἀγαθώτατος — πλὴν ὅταν εἶναι κατελιημένος ὑπὸ τοῦ θρησκευτικοῦ φανατισμοῦ, ὅτε μεταβάλλεται εἰς θηρίον. Εὐεργέτησον Μουσουλμάνον, καὶ ἔσο βέβαιος ὅτι ἡ εὐεργεσία σου οὐδέποτε θὰ λησμονηθῆ. Εἶναι πρὸς τούτοις καὶ τιμιώτατος εἰς τὰς συναλλαγὰς του. Μόνον ἐν ταῖς πόλεσιν ἀπαντᾷ τις τανῶν κιδδήλους χαρακτῆρας μεταξὺ αὐτῶν. Ὅπως τὰ

πάντα διεφθάρησαν ἐν αὐτοῖς, καταστράφησαν καὶ ἀγαθαί τινες διαθέσεις τῶν Μουσουλμάνων. Πλὴν μεταξύ τῶν γερόντων, τῆς παρελθούσης δηλαδὴ γενεᾶς, καὶ τῶν χωρικῶν εὐρίσκει τις παραδείγματα σπανίας καὶ πρωτοφανοῦς τιμιότητος καὶ εὐσυνειδησίας.

Ἀναφέρομεν ἐν μεταξύ πολλῶν.

Ἔρχε πώληση τις ἵππον πρὸς Μουσουλμάνον χωρικόν, μὴ καταβαλόντα τὸ ἀντίτιμον ὄλον. Ἔτη πολλά μετὰ τὴν πώλησιν, ὁ πωλητὴς ἀπέθανεν, οὐ δεμίαν καταλιπὼν σημεῖωσιν τῆς ὀφειλῆς τοῦ Ὀθωμανοῦ, καὶ ἄλλως ἀγνώστου διαμεινάσης εἰς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἀποβιώσαντος. Μετὰ πάροδον δέκα καὶ πέντε περίπου ἐτῶν, ἡμέραν τινά, τέσσαρες Τούρκοι παρουσιάζονται ζητοῦντες τὴν θυγατέρα καὶ κληρονόμον τοῦ τεθνεώτος. Ἡ κυρία ἀποκρίνεται αὐτοῖς ὅτι εἶναι ἡ ζητούμενη, τότε δὲ ὁ πρεσβύτερος τῶν Ὀθωμανῶν ἀφηγεῖται αὐτῇ τὴν ἱστορίαν τοῦ πωληθέντος ἵππου.

— Ὁ ἀγοραστής, κοκκίνα, προσέθηκεν ἐν τέλει, ἀποθηνήσκων θὰ ἔφερε μέγα βάρος εἰς τὴν ψυχὴν σου, ἐὰν δὲν ἐπλήρωνε τὸ πρὸς τὸν πατέρα σου χρέος. Ἀλλὰ μὴ ἔχων χρήματα, σὰς στέλλει τὰ προσκεφάλαια αὐτά, καὶ σὰς παρακαλεῖ δι' ἡμῶν νὰ τὸν συγχωρήσετε, διότι δὲν κατάρθωσε νὰ σὰς τὸ πληρῶση ὄλον.

Ἐννοεῖται ὅτι ἡ κυρία ἐμειδίασεν ἐπὶ τῇ ἀγαθότητι ταύτῃ, διότι οὐδὲν περὶ τοιοῦτου χρέους ἐγίνωσκεν.

— Μὴ γελαῖς, κοκκίνα, ἀλλ' εἰπέ τὰς συγχωρητήριους λέξεις, εἶπεν ἄλλος ἐκ τῶν Μουσουλμάνων.

— Ὁ Θεὸς νὰ τὸν συγχωρήσῃ! εἶπεν ἡ κυρία.

Οἱ Ὀθωμανοὶ ἀπῆλθον περιχαρεῖς, ἐπιτυχόντες ἐν τῇ ἀποστολῇ των.

Τὰ ἐξ προσκεφάλαια τοῦ Τούρκου, ἀφελέστατα ἄλλως, κοσμοῦσι μόνον κατὰ τὰς ἐπισημοὺς ἑορτὰς τὴν αἴθουσαν τῆς κυρίας.

Εἶναι ἡ ἀνάμνησις τῆς τιμιότητος τοῦ Μουσουλμάνου!

ὑπὸ τοιαύτης εὐγνωμοσύνης ὀρμώμενος, ὁ Χαλλὴλ μπέης ἤσθάνετο πρὸς τὸν Χριστιανὸν εὐεργέτην του σεβασμὸν βαθύν, ἅμα δὲ καὶ φιλίαν εἰλικρινῆ, ἐκ τούτου δὲ ἐπῆλθε καὶ στενωτέρα σχέσις μεταξύ τῶν δύο οἰκογενειῶν, ὅπερ οὐχὶ σπάνιον ἐν Τουρκίᾳ. Ὡστε ἐβδομάς δὲν παρήρχετο, χωρὶς νὰ ἐπισκεφθῶσιν ἀλλήλους.

Παρ' Ὀθωμανοῖς, ὡς γνωστὸν, ἡ εἰς τὰ χαρῆμ εἰσοδος ἀπαγορεύεται εἰς νέους, ὑπερβάντας τὸ δωδέκατον ἢ δέκατον τρίτον τῆς ἡλικίας αὐτῶν ἔτους. Ἀλλ' εἰς τὸν Πέτρον ἡ ἀπαγόρευσις αὕτη δὲν ἐφηρμόσθη τόσον αὐστηρῶς, τὸ κατ' ἀρχὰς μὲν διὰ τὸ μικρὸν τῆς ἡλικίας, ἔπειτα δὲ, διότι τὸν εἶχον πλέον συ-

νειθίσῃ. Ἐλαμβάνετο μὲν ἐν ἀρχῇ πάσης ἐπισκέψεως αὐτοῦ μικρά τις προφύλαξις, ἡ σύζυγος τοῦ μπέη ἐκαλύπτετο, ἅμα τῇ παρουσίᾳ του, μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἀνεπισθῆτως τὸ κάλυμμα ἀπεσύρετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ἀφίνον τὸ ὄρατον τῆς Ὀθωμανίδος πρόσωπον ὄρατόν, διότι ἱκανὴ δῆθεν ἀπόστασις ὑπῆρχε μεταξύ αὐτῆς καὶ τῶν δύο παιζόντων νεανίσκων, ἔστω καὶ ἂν ἡ ἱκανὴ αὕτη ἀπόστασις ἦτο πέντε μόλις βημάτων.

Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν μικρὰν Χαλληλίαν, περὶ αὐτῆς οὐδεμία ἔτι ἐλαμβάνετο φροντίς, οὐδένα φόβον διατρεχούσης ἐκ τῶν ζένων βλεμμάτων.

Τὸ γλαφυρὸν αὐτῆς σῶμα, περιτετυλιγμένον ἐντὸς μεταξωτοῦ περικορμίου, μόλις ἐφαίνετο ὅποιον σχηματισμὸν ἤρξατο λαμβάνον, οὐδεμία δὲ χαρίεσσα ἐξόγκωσις διακρίνετο ἐπὶ τοῦ λευκοῦ τῆς στήθους, δυναμένη νὰ παράσχῃ ἀφορμὴν, ὅπως συλλογισθῶσιν ὅτι καιρὸς πλέον ἢ ἐπικίνδυνος εὐμορφία τῆς νὰ περιχαρακωθῇ ἐντὸς τοῦ λευκοῦ γιανσμὰ καὶ τοῦ βαθέος πρασίμου φερρετζέ.

Ἐλάμβανε μάλιστα πολλάκις καὶ μέρος εἰς τὰ παιγνίδια τοῦ ἀδελφοῦ τῆς Ἀχμέτ καὶ τοῦ Πέτρου.

Θ

Ἐν μιᾷ τῶν συνδιαλέξεων τοῦ Χαλλὴλ μπέη μετὰ τοῦ θεοῦ τοῦ Πέτρου ἐγένετο λόγος καὶ περὶ τοῦ μέλλοντος τῶν δύο παιδίων.

Ὁ Χριστιανὸς διὰ τῶν πρακτικῶν αὐτοῦ γνώσεων καὶ δι' εὐγλωττίας πειστικῆς, καθὼ ἀντλούσης τὰ ἐπιχειρήματά τῆς, ἐκ τῶν πραγμάτων, ἀπέδειξεν εἰς τὸν ἀμβλυωποῦντα Τούρκον, πόσον τὰ γράμματα καὶ ἡ ἐπὶ τούτων στηριζομένη ἀγωγή δύνανται νὰ ὠφελήσωσι νέον, ἐπιζητοῦντα στάδιον, ἐν ᾧ νὰ διακριθῇ. Ἀπέδειξεν αὐτῷ τὸ πλημμελὲς τῶν τουρκικῶν σχολείων καὶ ἐπὶ τέλους ἔπεισε τὸν Ὀθωμανὸν ν' ἀποσταίλῃ τὸν υἱὸν πρὸς ἐκπαίδευσιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν τῆς πόλεως σχολεῖον.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν τουρκικὴν, προσέθηκεν ὁ Χριστιανὸς, ἐπιθυμῶ νὰ τὴν μάθῃ καὶ ὁ ἀνεψιὸς μου, ὥστε δύναμεθα νὰ λάβωμεν ἕνα διδάσκαλον καὶ διὰ τοὺς δύο.

Συμμαθηταὶ λοιπὸν οἱ νεανίαι μας ἐν τῷ σχολείῳ, συμμαθηταὶ καὶ ἐν ταῖς κατ' ἰδίαν παραδόσεσι· νέα αὕτη ἀφορμὴ πρὸς σύνδεσμον ἀδελφικῆς πλέον φιλίας.

(Ἔπεται συνέχεια) ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΓΛΑΗΣ.

Ο ΑΜΝΟΣ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ

(ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ)

ὁ πο

ΓΕΩΡ. Α. ΑΝΑΣΤΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

(Ἰδε προηγούμενον φυλλάδιον)

II

Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τᾶν μέρη τῆς κοίτης Λακεδαίμονος, παρὰ τὴν κλιτύνδρους στερομένου μὲ πεύκας καὶ χλόην κεῖται μικρὸν χωρίον.

Αἱ παραδόσεις ἀρέσκονται εἰς τὰς οὐτοπίας, ἐγὼ δὲ ἀντιγράφω παραδόσεις, καὶ ἀρκοῦμαι νὰ εἶπω ὅτι τὸ χωρίον τοῦτο, ὅπερ τοῦ γεωγράφου τὸ ὄμμα δύναται νὰ εὕρῃ παρὰ τὰς πηγὰς τοῦ Εὐρώτα, εἶχεν ἑκατοντάδα οἰκίσκων ἀγροτικῶν, μίαν ἐκκλησίαν, ἐν σχολεῖον, τοὺς ἡλιοκαεῖς ἀγρότας, τὰς βοδῶδεις ἀγρότιδας, καὶ τὸν μικρὸν ἡρωάμας Νότην μὲ τὴν μητέρα του Νάσσων.

III.

Ὁ Νότης ἦτο τὸ προσφιλέστερον παιδίον τοῦ χωρίου. Δὲν εἶχε πατέρα, δὲν εἶχε πάππον, δὲν εἶχε μᾶμμη. Εἶχεν ὅμως μητέρα. Καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ ὄρφανοῦ ἐκαλεῖτο μήτηρ. Καὶ τῆς μητρὸς ἡ ζωὴ Νότης.

Ὁ Νότης ἦτο ὁ Βάρδος τοῦ χωρίου. Διότι μὲ τὸν ἦχον τοῦ αὐλοῦ του ἐρρυθμιζόν αἱ κόραι τὸ βῆμα ὑπὸ τὸ σκίασμα τῆς Ἰτέας Ἰστεινῆς. Διότι εἶχεν ἡδέϊαν αὐδὴν ὡς τὸ ἄσμα τῆς ἀπιδόνας.

Τὸν Νότην ἐχαιρέτισαν δέκα καὶ πέντε Μάιοι.

Ὁ Νότης εἶχε τῆς μελαγχολίας τὸ χρῶμα, μελανὴν τὴν κόμην καὶ δύο τὸ ὄμμα.

Ὁ Νότης δὲν ἦτο Ἐνδυμίων, ἀλλ' εἶχεν εὐρὺ μέτωπον.

Ἀλλ' ἡ μήτηρ ζηλοτυπεῖ ἤδη τὸ ὄνομα τοῦ Νότη τῆς ἐπὶ τόσον εἰς ζένα χεῖλη, καί:

— Νότη μου, λέγει, εἰς ἐσπέρην χειμῶνος παρὰ θερμὴν ἐστίαν, διατί ἐνίστε μελαγχολεῖς τόσον γλυκά; Διατί δὲν ἀκούω τοῦ αὐλοῦ σου τὸν ἦχον, τὴν μελπὴν σου νὰ βκυκαλίζῃ τὰ σκόπη; Θέλεις νὰ σοὶ εἶπω τοὺς μύθους τῆς μᾶμμης, τὸ ἄσμα τῆς κόρης; νὰ σοὶ ψάλω τὸ ἄσμα τοῦ ναύτου; Ἄγνωστὸν ὅτι τὸ μεϊδιαμά σου εἶναι ζωὴ μου;

— Ὡ μήτηρ μου! Ἄν τὸ μεϊδιαμά μου ἦναι ζωὴ σου, μὴ φοβοῦ τὴν χλόην τοῦ τάφου, λέγει ὁ Νότης γεννῶν μὲ